NORAKSTS
Lieta Nr.42816709
A03164 – 10/43

SPRIEDUMS
Latvijas tautas vārdā

Rīgā 2010.gada 9.septembrī

Administratīvā rajona tiesa šādā sastāvā:
tiesnesis G.Ploriņš,

rakstveida procesā izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta pēc *G.D.* (personas kods */personas kods/*) pieteikuma par Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes 2009.gada 28.maija lēmuma Nr.1887 atcelšanu.

Aprakstošā daļa

[1] 2009.gada 15.aprīlī Administratīvajā rajona tiesā saņemts *G.D.* (turpmāk arī pieteicējs) pieteikums par Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes (turpmāk arī atbildētājs vai Policijas pārvalde) 2009.gada 28.maija lēmuma Nr.1887 (turpmāk arī Lēmums) atcelšanu.

Ar Administratīvās rajona tiesas tiesneses 2009.gada 11.jūnija lēmumu pieteikums pieņemts un ierosināta administratīvā lieta.

[2] 2009.gada 16.martā Policijas pārvaldes Patruļpolicijas pārvaldes Ceļu policijas bataljona jaunākais inspektors pieteicējam sastādīja administratīvā pārkāpuma protokolu un lēmumu Nr.050/PB798235 (turpmāk arī Protokols-lēmums), par to, ka viņš 2009.gada 16.martā plkst.20.15 Rīgā, pa A.Deglava ielu, no Pērnavas loka puses Nīcgales ielas virzienā, ceļa zīmes Nr.518 „Apdzīvotas vietas sākums" darbības zonā, vadīja transportlīdzekli VOLVO, valsts reģistrācijas numurs */reģistrācijas numurs/*, ar ātrumu 75 km/h. Ātrums fiksēts ar mērierīci ISKRA Nr.13284-D, atrēķinot iespējamo radara kļūdu ± 2km/h, iespējamais ātrums 73 km/h, ātrums pārsniegts par 23 km/h, ātrums uzrādīts. Atbildība par izdarīto administratīvo pārkāpumu paredzēta Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa (turpmāk arī LAPK) $149.^{8}$ panta sestajā daļā. Par minēto pārkāpumu pieteicējam piemērots naudas sods Ls 30 apmērā.

Nepiekrītot Protokolam-lēmumam, pieteicējs to apstrīdēja, un atbildētājs ar Lēmumu atstāja to negrozītu.

[3] Uzskatot atbildētāja Lēmumu par nepamatotu, pieteicējs iesniedza pieteikumu Administratīvajā rajona tiesā, lūdzot to atcelt.

Pieteicējs norāda, ka 2009.gada 16.martā ap plkst.20.00 braucis pāri Deglava tiltam, virzienā uz Ugāles ielu, bijis jau tumšs. Pieteicējs braucis lejup pa tilta labo joslu, priekšā apmēram 100-150 m braucis autobuss, tādēļ, redzot, ka vieglā automašīna kreisajā joslā diezgan strauji samazināja ātrumu un

atbrīvoja vietu kreisajā joslā, pieteicējs pārkārtojies kreisajā joslā. Kad izlīdzinājies ar autobusu un tas sācis samazināt ātrumu, priekšā izskrējis inspektors ar zizli un devis rīkojumu apstāties un iebraukt pagalmā, ko pieteicējs arī izdarījis. Tur stāvējusi patruļmašīna ar otru policijas inspektoru. Inspektors esot uzstājis, ka pieteicējs braucis ar ātrumu vismaz 73 km/h. Kad pieteicējs paskaidrojis, ka tas nav iespējams, jo abos virzienos braukušas daudzas mašīnas un kā viņi var būt pārliecināti, ka nofiksējuši tieši pieteicēja automašīnas ātrumu, inspektori apgalvojuši, ka abi ir pārliecināti, ka nofiksējuši tieši pieteicēja braukšanas ātrumu, jo abi esot redzējuši, ka viņš braucis visātrāk.

Pieteicējs iepriekš minētajam nepiekrīt, jo viens policijas inspektors sēdējis patruļmašīnā, bet otra inspektora redzesloku pietiekami ilgu laiku aizsedzis autobuss.

Pieteicējs nedomā, ka policijas inspektori ļaunprātīgi būtu mēģinājuši viņu aizturēt, bet gan notikusi kļūda – tika nofiksēta automašīna, kas atradās pa kreisi no pieteicēja, vai arī kāda no prom braucošām automašīnām.

[4] Administratīvajā rajona tiesā 2009.gada 1.jūlijā saņemts atbildētāja rakstveida paskaidrojums *(lietas 25. – 26.lapa)*. Savā rakstveida paskaidrojumā tiesai atbildētājs paskaidro, ka pieteicēja pieteikums netiek atzīts pilnā apjomā.

Atbildētājs uzskata, ka lēmums ir pieņemts likumīgi un pamatoti, atbildētājam nav pamata apšaubīt policijas darbinieku sniegto lietas apstākļu izklāstu un nav iespējams saskatīt pamatojumu un izskaidrojumu tam, kāpēc policijas darbinieki apturētu tieši pieteicēja vadīto transportlīdzekli, ja viņš nepārkāpa Ceļu satiksmes noteikumu prasības, un tādējādi sniegtu nepatiesas ziņas par lietas faktiskajiem apstākļiem. Sīkāks lietas izklāsts un pretargumenti ir sniegi Lēmumā. Atbildētāja ieskatā pieteicējs šādā veidā cenšas izvairīties no atbildības.

[5] Pieteicējs ir piekritis administratīvās lietas izskatīšanai rakstveida procesā *(lietas 3.lapa)*. Līdz ar to atbilstoši Administratīvā procesa likuma 114.pantam lieta izskatīta rakstveida procesā.

Motīvu daļa

[6] Tiesa, izvērtējot lietas apstākļus un lietā esošos pierādījumus kopsakarā ar procesa dalībnieku lietā iesniegtajiem rakstveida paskaidrojumiem, secina, ka pieteikums *ir noraidāms*.

[7] Tiesa konstatē, ka ar pārsūdzēto Lēmumu atbildētājs atstājis negrozītu Policijas pārvaldes Patruļpolicijas pārvaldes Ceļu policijas bataljona jaunākā inspektora 2009.gada 16.marta administratīvā pārkāpuma protokolu un lēmumu Nr.050/PB798235 par pieteicēja saukšanu pie administratīvās atbildības pēc LAPK 149.^{8} panta sestās daļas, bet sūdzību noraidījis.

Konkrētajā lietā tiesai jānoskaidro, vai pieteicējs ir pārkāpis Ceļu satiksmes noteikumu 114.punkta prasības, līdz ar to, vai atbildētājs Lēmumu ir pieņēmis pamatoti.

[8] Ceļu satiksmes noteikumu 114.punkts noteic, ka apdzīvotās vietās visu transportlīdzekļu braukšanas ātrums nedrīkst pārsniegt 50 km/h, bet dzīvojamās zonās, daudzdzīvokļu namu pagalmos, degvielas uzpildes staciju un stāvvietu teritorijās – 20 km/h.

Saskaņā ar LAPK 149.[8] panta sesto daļu, par atļautā braukšanas ātruma pārsniegšanu no 21 kilometra stundā līdz 30 kilometriem stundā ar motocikliem, tricikliem, kvadricikliem, vieglajiem automobiļiem, kravas automobiļiem, kuru pilna masa nepārsniedz 7,5 tonnas, ja tas izdarīts vietā, kura apzīmēta ar 518.ceļa zīmi „Apdzīvotas vietas sākums" vai ar 528.ceļa zīmi „Dzīvojamā zona", – uzliek naudas sodu transportlīdzekļa vadītājam trīsdesmit latu apmērā.

Tādējādi, lai personu sauktu pie administratīvās atbildības atbilstoši šai tiesību normai, nepieciešams konstatēt, ka persona apdzīvotā vietā vai dzīvojamā zonā pārsniegusi atļauto braukšanas ātrumu no 21 kilometra stundā līdz 30 kilometriem stundā.

[9] Ceļu satiksmes likuma 43.[4] pants noteic, ka noteiktā braukšanas ātruma ievērošanu Valsts policija kontrolē ar šim nolūkam paredzētām mērierīcēm. Savukārt šo mērierīču kontrole tiek veikta saskaņā ar Ministru kabineta 2007.gada 9.janvāra noteikumu Nr.40 „Noteikumi par valsts metroloģiskajai kontrolei pakļauto mērīšanas līdzekļu sarakstu" pielikuma 1.5.apakšpunktu, kurā noteikts, ka autotransporta līdzekļu ātruma kontroles mērierīces ir jāverificē ne retāk kā reizi gadā.

No minētajām tiesību normām secināms, ka likumdevējs braukšanas ātruma kontroli ir uzdevis veikt Valsts policijai, tādējādi iestāde konkrētajā gadījumā rīkojusies atbilstoši savai kompetencei. Automašīnas braukšanas ātrumu ir jāfiksē ar šim nolūkam paredzētu mērierīci. Konkrētajā gadījumā ātrums fiksēts ar ātruma mērīšanas kontrolierīci (radaru) „ISKRA-1" Nr.13284D, kura faktisko derīgumu apliecina 2008.gada 17.decembrī izsniegtais Latvijas nacionālā metroloģijas centra sertifikāts Nr.E2740V08 *(lietas 33.lapa)*.

[10] No izskatāmās lietas materiāliem tiesa konstatē, ka lietā nav strīda par to, ka 2009.gada 16.martā, plkst.20.15, Rīgā, pieteicējs vadīja transportlīdzekli VOLVO ar valsts reģistrācijas numuru */reģistrācijas numurs/* pa A.Deglava ielu, no Pērnavas ielas puses Nīcgales ielas virzienā.

Lietā strīds ir par to, vai pieteicējs vadīja transportlīdzekli ar ātrumu 73 km/h (atrēķinot maksimāli pieļaujamo kļūdu), kā to apgalvo atbildētājs, tas ir, vai pieteicējs pārsniedza atļauto braukšanas ātrumu no 21 kilometra stundā līdz 30 kilometriem stundā.

[11] Saskaņā ar LAPK 243.panta pirmo daļu pierādījumi administratīvā pārkāpuma lietā ir jebkuri fakti, uz kuru pamata institūcijas (amatpersonas) likumā noteiktajā kārtībā nosaka administratīvā pārkāpuma esamību vai neesamību, pie administratīvās atbildības sauktās personas vainu un citus apstākļus, kam ir nozīme lietas pareizā izlemšanā.

Saskaņā ar šā panta otro daļu pirmajā daļā minētos faktus cita starp konstatē ar protokolu par administratīvo pārkāpumu, ar tās personas paskaidrojumiem, kuru sauc pie administratīvās atbildības, ar liecinieku liecībām un citiem dokumentiem, kā arī pārkāpumus fiksējošiem tehniskiem līdzekļiem (braukšanas ātruma noteikšanas mērierīces, mērierīces alkohola koncentrācijas noteikšanai izelpotajā gaisā, foto, video u.tml.).

Tātad par pierādījumiem administratīvā pārkāpuma lietā var kalpot protokoli, personas paskaidrojumi, liecinieku liecības, policijas darbinieku sastādītie ziņojumi, kā arī pārkāpumus fiksējošie tehniskie līdzekļi, tai skaitā, braukšanas ātruma noteikšanas mērierīces.

Ar lietas materiāliem tiesa konstatē turpmāk norādītos pierādījumus.

[11.1] Administratīvā pārkāpuma protokols un lēmums Nr.050/PB798235, kas pieteicējam noformēts 2009.gada 16.martā par LAPK 149.[8] panta sestajā daļā paredzētā administratīvā pārkāpuma izdarīšanu. Protokolā fiksēts, ka 2009.gada 16.martā, plkst.20.15, Rīgā, ceļa zīmes Nr.518 darbības zonā, pieteicējs vadīja automašīnu VOLVO ar valsts reģistrācijas numuru */reģistrācijas numurs/* pa A.Deglava ielu, no Pērnavas ielas puses Nīcgales ielas virzienā, ar ātrumu 75 km/h, ātrums fiksēts ar mērierīci „ISKRA-1" Nr.13284D, kļūda ±2, iespējamais ātrums 73 km/h, ātrums pārsniegts par 23 km/h.

Protokolā-lēmumā konstatējams pieteicēja pašrocīgi izdarītais ieraksts: „Nepiekrītu, man ātrums bija ap 60. Nezinu, kuras mašīnas ātrumu noteicis inspektors, to bija daudz" *(lietas 29.lapa)*.

[11.2] Policijas pārvaldes Patruļpolicijas pārvaldes Ceļu policijas bataljona jaunākā inspektora *O.D.* 2009.gada 16.marta ziņojums, kurā norādīts, ka 2009.gada 16.martā strādājis kopā ar ceļu policijas darbinieku *I.M.* uz A.Deglava ielas. Ap plkst.20.15 abi policijas darbinieki atradušies pie brauktuves un *I.M.* ar mērierīci „ISKRA" nofiksējis automašīnas VOLVO, valsts reģistrācijas numurs */reģistrācijas numurs/*, braukšanas ātrumu 75 km/h. Minētā automašīna braukusi pa otro joslu un tai ne pa priekšu, ne arī aizmugurē citas automašīnas nav bijušas. Ātrums fiksēts nekļūdīgi. *I.M.* automašīnu apturējis un paskaidrojis tās apturēšanas iemeslu. *O.D.* par pieteicēja pārkāpumu sastādījis Protokolu-lēmumu, ar ko iepazīstinājis pieteicēju, izskaidrojot viņam arī tiesības un pienākumus. Sākumā pieteicējs esot teicis, ka braucis ar ātrumu 68 km/h, bet vēlāk jau rakstījis, ka braucis ar 60 km/h *(lietas 30.lapa)*.

[11.3] Policijas pārvaldes Patruļpolicijas pārvaldes Ceļu policijas bataljona jaunākā inspektora *I.M.* 2009.gada 20.maija ziņojums, kurā norādīts, ka 2009.gada 16.martā strādājis kopā ar *O.D.* uz A.Deglava ielas. Ap plkst.20.15 abi policijas darbinieki atradušies pie vārtiem, vizuāli bijis redzams, ka automašīna VOLVO, valsts reģistrācijas numurs */reģistrācijas numurs/*, pārsniedza atļauto braukšanas ātrumu 50 km/h, tāpēc *I.M.* fiksējis minētās automašīnas ātrumu ar mērierīci „ISKRA", kas uzrādīja, ka automašīnas ātrums ir 75 km/h. *I.M.* nekavējoties apturējis automašīnu, piegājis pie tās vadītāja

(pieteicēja), stādījies priekšā un uzrādījis fiksēto braukšanas ātrumu. Pieteicējs teicis, ka braukšanas ātrums bijis 68 km/h, pēc tam, ka 60 km/h *(lietas 32.lapa)*.

[11.4] Latvijas nacionālā metroloģijas centra 2008.gada 17.decembrī izsniegtais sertifikāts Nr.E2740V08 par radara „ISKRA-1" Nr.13284D verificēšanu. Sertifikātā norādīts minētā radara derīguma termiņš – 2009.gada 14.decembris *(lietas 33.lapa)*.

[12] Tiesa, izvērtējot pieteicēja 2009.gada 5.maija pieteikumā (turpmāk – Apstrīdēšanas iesniegums) *(lietas 34. un 35.lapa)* un pieteikumā tiesai norādīto salīdzinājumā ar administratīvā pārkāpuma protokolā un lēmumā Nr.050/PB798235 norādīto, policijas darbinieku *O.D.* un *I.M.* ziņojumos minēto, konstatē, ka tie atšķiras daļā par faktiskajiem apstākļiem, proti, vai pareizi ir nofiksēts pieteicēja vadītā transportlīdzekļa ātrums.

Izvērtējot pieteicēja argumentu par to, ka Protokolā-lēmumā norādītais braukšanas ātrums neatbilst viņa vadītās automašīnas ātrumam, tiesa secina, ka šajā lietā nav neviena pierādījuma, kas apstiprinātu šo pieteicēja argumentu. Bet ir trīs pierādījumi – administratīvā pārkāpuma protokols un lēmums Nr.050/PB798235, kā arī policijas darbinieku *O.D.* un *I.M.* ziņojumi, kuros konstatētie faktiskie apstākļi norāda uz to, ka tieši pieteicēja vadītajai automašīnai fiksētais ātrums bijis 75 km/h.

[13] Pieteicējs pats pieļauj, ka varējis pārsniegt atļauto braukšanas ātrumu par 10 km/h, Protokolā-lēmumā norādot, ka braucis ar ātrumu 60 km/h, tomēr uzskata, ka fiksētais ātrums 75 km/h nav bijis viņa vadītās automašīnas ātrums. Pieteicējs norāda, ka policijas darbinieki varējuši kļūdīties un fiksēt cita transportlīdzekļa braukšanas ātrumu, jo abos virzienos braukušas daudzas automašīnas, bez tam viens policijas inspektors sēdējis patruļmašīnā, bet otra inspektora redzesloku pietiekami ilgu laiku aizsedzis autobuss. Tomēr vienlaicīgi pieteicējs arī norāda, ka braucis lejup pa tilta labo joslu, priekšā apmēram 100-150 m braucis autobuss, tādēļ, redzot, ka vieglā automašīna kreisajā joslā diezgan strauji samazināja ātrumu (tagad pieteicējs saprotot kāpēc, laikam pamanījis inspektoru) un atbrīvojusi vietu kreisajā joslā. Pieteicējs pārkārtojies kreisajā joslā. Brīdī, kad izlīdzinājies ar autobusu un tas sācis samazināt ātrumu, viņu apturējis policijas darbinieks. Tātad pēc būtības pieteicējs norāda uz to, ka braucis ātrāk gan par vieglo automašīnu, gan arī par autobusu, ar kuru pieteicējs izlīdzinājies neskatoties uz to, ka autobuss, braucot lejup pa tilta labo joslu, atradies priekšā pieteicēja automašīnai apmēram 100 – 150 metru. Savukārt policijas darbinieka *O.D.* ziņojumā, pretēji pieteicēja norādītajam, minēts, ka abi policijas darbinieki atradušies pie brauktuves un redzējuši, ka pieteicēja automašīna braukusi pa otro joslu un tai ne pa priekšu, ne arī aizmugurē citu automašīnu nav bijis, līdz ar to ātrums fiksēts nekļūdīgi. Arī otra policijas darbinieka *I.M.* ziņojumā norādīts, ka vizuāli bijis redzams, ka automašīna VOLVO ar valsts reģistrācijas numuru */reģistrācijas numurs/* pārsniedza atļauto braukšanas ātrumu 50 km/h.

Ņemot vērā norādītos faktiskos apstākļus, proti, pieteicēja apturēšanas secība, viņa paskaidrotais, policijas darbinieku *O.D.* ziņojumā norādītais, ka

pieteicēja vadītā automašīna ātruma fiksēšanas brīdī braukusi pa otro joslu un tai ne pa priekšu, ne arī aizmugurē citu automašīnu nav bijis, kopumā liecina par to, ka pieteicējs varēja pārsniegt ātrumu un to varēja nofiksēt ar ātruma mērīšanas ierīci.

Tādējādi tiesa konkrētajā gadījumā augstāku ticamību piešķir policijas darbinieku norādītajiem faktiem ziņojumos un Protokolā-lēmumā fiksētajiem faktiskajiem apstākļiem pretēji pieteicēja Apstrīdēšanas iesniegumā un pieteikumā sniegtajam argumentam. Tiesa uzskata, ka policijas darbiniekiem nav pamata norādīt lietas faktiskajiem apstākļiem neatbilstošus faktus. Savukārt pieteicējs ir ieinteresēts noliegt pārkāpuma izdarīšanu, lai nesaņemtu sodu.

Lai gan policijas darbinieku sastādītie dokumenti (arī protokoli un ziņojumi) paši par sevi nav uzskatāmi par absolūti ticamiem un neapstrīdamiem, tomēr policijas darbinieku sastādītajiem dokumentiem par notikumiem, kas risinājušies, tiem pildot savus dienesta pienākumus, ir piešķirama augsta ticamības pakāpe. Lai konstatētu, ka policijas darbinieki ir pieļāvuši nepilnības vai kļūdas dokumentu sastādīšanā, ir nepieciešami pārliecinoši pierādījumi *(sk. Administratīvās apgabaltiesas 2005.gada 3.decembra sprieduma lietā AA 13-05/5 17.1.apakšpunktu, 2005.gada 9.decembra sprieduma lietā 666-05/5 15.1.apakšpunktu)*. Policijas darbinieka ziņojums pats par sevi nav uzskatāms par absolūti ticamu un neapstrīdamu. Tomēr, lai apšaubītu policijas darbinieka sniegtās ziņas, kas ir arī apstiprinātas ar rakstveida pierādījumiem, konkrētajā gadījumā ar administratīvā pārkāpuma protokolu un lēmumu, lietā ir jāpastāv īpašiem apstākļiem, kas spēj šādas šaubas izraisīt *(sk. Administratīvās apgabaltiesas 2009.gada 19.oktobra sprieduma lietā Nr.113007108 9.punktu)*.

Tiesa izskatāmajā lietā neatrod nevienu ticamu un pārliecinošu pierādījumu tam, ka Policijas pārvaldes Patruļpolicijas pārvaldes Ceļu policijas bataljona jaunākie inspektori *O.D.* un *I.M.* būtu ieinteresēti pieteicējam sastādīt administratīvā pārkāpuma protokolu un pieņemt lēmumu par pārkāpumu, kas patiesībā nav noticis.

[14] No izskatāmās lietas materiāliem tiesa konstatē, ka atbildētājs gan administratīvā pārkāpuma protokolā un lēmumā Nr.050/PB798235, gan arī Lēmumā pieļāvis matemātiskā aprēķina kļūdu, norādot, ka pieteicēja vadītā transportlīdzekļa minimālais braukšanas ātrums bijis 73 km/h.

Saskaņā ar Latvijas nacionālā metroloģijas centra 2008.gada 17.decembrī izsniegto sertifikātu Nr.E2740V08 par radara „ISKRA-1" Nr.13284D verificēšanu, tā maksimāli pieļaujamā kļūda, ja ātrums ir mazāks par 100 km/h ir +/– 3 km/h, tātad pieteicēja vadītā transportlīdzekļa minimālais ātrums bijis 72 km/h (75 – 3), nevis 73 km/h. Tādējādi secināms, ka atbildētājs Lēmumā ir pieļāvis matemātiskā aprēķina kļūdu.

Vienlaicīgi tiesa arī konstatē, ka atbildētāja Lēmumā pieļautā matemātiskā aprēķina kļūda nav ietekmējusi izskatāmo lietu pēc būtības, jo pieteicēja izdarītais administratīvais pārkāpums, apdzīvotā vietā pārsniedzot atļauto braukšanas ātrumu par 22 km/h, kvalificējams tāpat pēc LAPK 149.[8]

panta sestās daļas. Līdz ar to tiesa šo kļūdu atzīst par nebūtisku, proti, par tādu, kas pati par sevi nevar būt par pamatu Lēmuma atcelšanai.

[15] Ņemot vērā sprieduma 12. un 13.punktā norādīto, tiesa atzīst, ka 2009.gada 16.martā, plkst.20.15, Rīgā, pieteicējs vadīja transportlīdzekli VOLVO ar valsts reģistrācijas numuru */reģistrācijas numurs/* pa A.Deglava ielu, no Pērnavas ielas puses Nīcgales ielas virzienā, ar ātrumu 72 km/h pie atļautajiem 50 km/h, ceļa zīmes Nr.518 darbības zonā. Līdz ar to tiesa arī atzīst, ka atbildētājs pamatoti konstatējis, ka pieteicējs izdarījis LAPK 149.[8] panta sestajā daļā paredzēto administratīvo pārkāpumu.

[16] Saskaņā ar LAPK 149.[8] panta sesto daļu par atļautā braukšanas ātruma pārsniegšanu no 21 kilometra stundā līdz 30 kilometriem stundā ar motocikliem, tricikliem, kvadricikliem, vieglajiem automobiļiem, kravas automobiļiem, kuru pilna masa nepārsniedz 7,5 tonnas, ja tas izdarīts vietā, kura apzīmēta ar 518.ceļa zīmi „Apdzīvotas vietas sākums" vai ar 528.ceļa zīmi „Dzīvojamā zona", – uzliek naudas sodu transportlīdzekļa vadītājam trīsdesmit latu apmērā.

Citētā tiesību norma imperatīvi nosaka soda apmēru par izdarīto administratīvo pārkāpumu. Tas nozīmē, ka likumdevējs jau ir izdarījis lietderības apsvērumus un paredzējis, ka par šādu Ceļu satiksmes noteikumu pārkāpumu ir piemērojams konkrēts naudas soda apmērs. Līdz ar to ir atzīstams, ka atbildētājs pamatoti piemērojis pieteicējam naudas sodu Ls 30 (trīsdesmit lati) apmērā.

[17] Ņemot vērā visu iepriekš minēto, tiesa secina, ka administratīvā soda piemērošanā atbildētājs ievērojis LAPK noteikto lietvedību administratīvo pārkāpumu lietās. Atbildētājs, atkārtoti izskatot lietu pēc būtības, ir izvērtējis izdarīto pārkāpumu, lietā esošos pierādījumus un no tiem izrietošos loģiskos secinājumus. Lēmums atbilst Administratīvā procesa likuma un LAPK noteikumiem, izdots ievērojot procesuālos un formālos priekšnoteikumus un materiālo tiesību normas, tādēļ tiesai nav pamata to atcelt.

Ievērojot minēto, tiesa atzīst, ka Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes 2009.gada 28.maija lēmums Nr.1887 ir tiesisks un pamatots, bet pieteicēja pieteikums ir noraidāms.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 286.panta pirmās daļas 1.punktu, Administratīvā procesa likuma 246. – 251.pantu, 289. – 291.pantu, Administratīvā rajona tiesa

nosprieda

atstāt negrozītu Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes 2009.gada 28.maija lēmumu Nr.1887.

Noraidīt *G.D.* pieteikumu par Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes 2009.gada 28.maija lēmuma Nr.1887 atcelšanu.

Tiesas spriedumu var pārsūdzēt Administratīvajā apgabaltiesā divdesmit dienu laikā no tā sastādīšanas dienas, iesniedzot apelācijas sūdzību Administratīvās rajona tiesas Rīgas tiesu namā.

Spriedums sastādīts 2010.gada 9.septembrī.

Tiesnesis *(paraksts)* G.Ploriņš

NORAKSTS PAREIZS
Administratīvās rajona tiesas

tiesnesis_____G.Ploriņš
Rīgā, 2010.gada 9.septembrī